

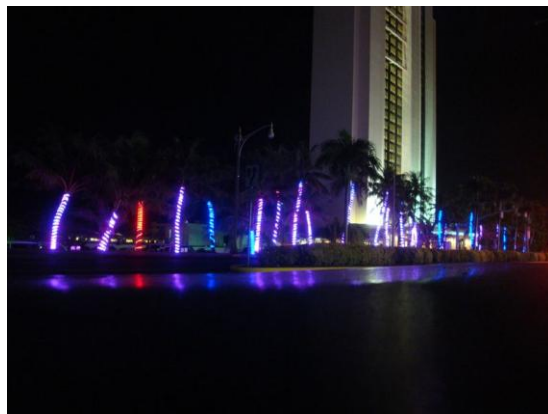
TICHOMOŘÍ 2013/2014

Tichomoří. Už pouze při vyslovení tohoto slova se mi fantazie rozjede naplno a oddávám se příjemnému snění o ráji na Zemi. Podvědomě mám tuto obrovskou vodní plochu s rozesetými ostrovy a ostrůvky zafixovanou jako rajske místo k životu. Už při první cestě do této oblasti jsem se přesvědčil, že mé snění o Tichomoří je založené na správném odhadu, třebaže i v této oblasti jsou výjimky. Proto jsem začal po své první výpravě spřádat sny o další cestě. Sen se zhmotnil a po dvou a půl letech vyrážíme ve stejné sestavě: Milan, Pavel a já opět do Tichomoří. Aby cesta byla zajímavější, přibrali jsme s sebou ženský element, kterým je Milanova sestra Zuza. Tentokrát jsme se zaměřili na severní část Pacifiku, kde se rozprostírají drobné korálové i sopečné ostrůvky Mikronésie.

Osvědčená cesta do Tichomoří je s korejskou leteckou společností přes Soul. Ani nevím, jak se mi povedlo zakoupit letenku z Prahy se dvěma přestupy. Přestup v Soulu zvládneme poměrně bezproblémově, máme to totiž již nacvičené. Avšak z technické zastávky v Ósace se vyklubal regulérní přestup. Po dlouhém putování letadly Korean Air jsme uprostřed tropické tichomořské noci stanuli na americkém ostrově Guam.

Guam náleží do souostroví Mariany a je největším a zároveň nejjižnějším ostrovem tohoto souostroví. Patří pod správu Spojených států amerických, a proto k jeho návštěvě potřebujeme americké vízum nebo odsouhlasenou registraci k cestě, tzv. ESTA. My jsme zvolili druhou možnost, neboť je lacinější a snazší na vyřízení. Po příletu nám sejmuli otisky prstů, pořídili si záznam zorničky a orazítkovali nám pasy. Vstupní procedura proběhla rychle a my se nadechli tropického ovzduší. Pro Zuzu je Guam první zkušeností s tropy a i my jsme byli zaskočení teplým vlhkým podnebím.

Na Guamu trávíme poslední dny roku 2013. Ostrov je stále oděn ve vánoční výzdobě, která pro Středoevropana působí poněkud kýčovitě. Nasvícené a ozdobené palmy jsou však jedinou možností, jak si připomenout čas vánoční. Silvestrovskou noc trávíme na pláži a s ostatními turisty a domorodci se poklidně a důstojně loučíme se starým unaveným rokem 2013 a nádherným výtvarně zdařilým ohňostrojem vítáme nový čerstvý rok 2014.

Guam je turistickou destinací bezesporu. Překvapuje mě však, že zde dominují Rusové a ne Američané, když jim ostrov patří, nebo Asiati, když to sem nemají daleko. Naštěstí se nejedná o masovou turistiku, takže si zde nedýcháme s ostatními turisty na záda.

Památek a turistických atrakcí zde není mnoho. Odhlédnu-li od zátoky Tumon Bay, kde se nachází drtivá většina hotelů a nádherné pláže, nemá nezkušenému turistovi ostrov

mnoho nabídnout. My se však řadíme ke zkušeným cestovatelům, a proto se zde nenudíme. V jiných destinacích to bude určitě horší, neboť se do nich turisté nehrnou.

Jeden den věnujeme prohlídce hlavního města. Hågatña nabízí domorodou vesnici kmene Chamorro. Nejedná se však o vesnici v pravém slova smyslu. Je to předměstí, kde v domkách jsou prodejny tradičních výrobků Chamorrů. Nechal jsem se zlákat ke koupi místní čokolády. Avšak odchován poctivou československou, švýcarskou a belgickou čokoládou nenacházím kýžený kulinářský zážitek při požívání guamské čokolády.

Radost mi způsobí socha papeže před katedrálou. Místní zde vztyčili sochu Jana Pavla II., který tento zapadlý ostrov navštívil. Radost je náhle umenšená prohlídkou katedrály, neboť jsme poměrně nevybíravým způsobem donuceni zaplatit dobrovolný příspěvek na chod katedrály.

Nejhezčí pohled na Hågatña je z pahorku nad městem. To už uháníme za dalším poznáním tohoto ostrova. Američané tento ostrov jen tak ze zřetele nepustí, neboť v severní části se nachází vojenská letecká základna a v jihozápadní části ostrova se nachází vojenská námořní základna. Obě základny jsou pro Američany v tomto regionu naprosto důležité. Návštěva základen není možná, přesto jsme si základny dobře prohlédli, neboť nad oběma je letecký koridor.

Na mnoha místech ostrova jsou památníky, které upomínají na japonsko-americké boje v období druhé světové války. Tím se Guam neliší od jiných tichomořských destinací, ale zde se konají pravidelné komentované prohlídky. Během oslav Nového roku mají všichni průvodci volno, a tak si některé památníky prohlížíme sami a informace čerpáme z instalovaných tabulí.

Odvážili jsme se i do přírody, neboť Guam skýtá množství vodopádů. Odhaduji, že každý vodopád má svou pohlednici, neboť je to nejčastější motiv guamských pohledů. Odvahu jsme sebrali, třebaže víme, že na ostrově je přemnožený nejedovatý, o to však agresivnější had bojga hnědá. Já se s tímto plazem setkal na Guadalcanalu a opravdu mi tenkrát dal jasně najevo, že mi z cesty neustoupí. Na Guamu se bojze výborně daří, protože tu nemá přirozeného nepřítele. Dokonce je zodpovědná za časté výpadky elektrické energie, neboť vlezde do transformátorů, kde působí zkrat. My jsme hada viděli pouze přejetého na pralesní cestě a byl to pořádný macek.

K návštěvě jsme si vybrali nejdoporučovanější vodopád, který se jmenuje Talofof. Jak je však americkým zvykem, přírodní památka či zajímavost je obehnaná plotem a platí se vstupné. To by mi tolik nevadilo, ale za vstupní branou nás čekal nepovedený zábavní park. Jsou tu různé atrakce typu kolotoč, strašidelný zámek, atp. K vodopádu se můžeme nechat dovézt krátkou lanovkou, vyzkoušet si naprosto bezpečný sterilní lanový most přes řeku a prohlédnout si malé muzeum. Z dopravního hlediska jsem shledal park zajímavým, neboť vedle lanovky zde provozují pralesní monorail. Rychlost není závratná, ale ke zpestření výletu se to zařadit dá.

Dny utíkají jako zběsilé a nás čeká druhá destinace naší druhé tichomořské výpravy. Tou destinací jsou **Severní Mariany**, které také spadají pod správu Spojených států amerických a zahrnují zbylé ostrovy souostroví Marian.

Pasová a celní kontrola mezi Guamem a Severními Marianami neexistuje, třebaže se jedná o dva různé subjekty Spojených států amerických. Po příletu si vyzvedáváme auto v půjčovně, zřejmě však je Saipan – hlavní ostrov Severních Marian – přeplněný turisty, neboť obdržíme auto od jiné autopůjčovny, než ve které jsme provedli rezervaci.

Tím to dnes zřejmě nekončí. Po příjezdu do hotelu se dovídáme, že mají na první noc plno a že nás ubytují v jiném spřáteleném hotelu. My s Pavlem máme slušný pokoj, ale sourozenci mají pokoj slušně napsáno vybydlený. Díky tomu druhý den ráno získáváme zdarma oběd již v našem hotelu, kde se dopoledne zabydlujeme.

I zde převládající skupinou jsou Rusové a mnoho místních se domnívá, že i my k nim patříme. Tomu se bráníme a důsledně vysvětlujeme, že jsme Češi. Ubytování jsme v největším městě. Výhodou je to, že je zde celá čtvrť zaměřená na turisty. Na jednom místě je velký výběr restaurací, obchodů i nočních podniků. K mé velké lítosti se zde nenachází pošta. Za tou jezdíme po celém západním pobřeží asi 15 kilometrů.

Pokud nám Guam přišel skoupý na turistické atrakce, tak mnohem menší, a z mého pohledu malebnější, Saipan nám nabízí daleko více možností. Na Saipanu jsou krásné písčité pláže bez turistů (přece jenom je zde menší letiště s nízkou frekvencí zahraničních dálkových letů) a nádherná tropická příroda. Využíváme místní společnost, abychom si zaplavali v modré jeskyni. Jeskyně je okouzující a podmořským tunelem do ní proudí oceánská voda. Jedinou nevýhodou je organizovanost a masovost. Jeskyně je poměrně malá a potápět se v ní s dalšími dvaceti Japonci, z nichž polovina neumí plavat, a přitom se mrskají ve vodě se záchrannými vestami, jako kdyby jim šlo o život, je nepříjemné. Zvláště dostanete-li párkrát kopanec do hlavy či mezi žebra. Naštěstí jsme to přežili a relaxační hodinka v místních lázních byla balzámem na drobné pohmožděny.

Na Saipan nebudu vzpomínat pouze v dobrém. Kvůli vlastní nešikovnosti jsem upustil fotoaparát tak nešťastně, že jsem vyřadil z provozu displej. Přístroj sice fotí, ale obtížně se s ním ostří a dělá kompozice. Nezbývá nic jiného, než si pořídit fotoaparát nový. Sice je dvakrát tak drahý, než kdybych si ho pořídil ve vlasti, jenže já ho potřebuji teď a tady.

Nejvyšším vrcholem ostrova je Mount Tapochao, ze kterého je krásný rozhled po celém ostrově. Na vrchol jsme se dostali díky vypůjčenému automobilu a mému řídičskému umění. Cesta není asfaltová a od častých dešťů je plná výmolů, struh a děr. Přesto ten výhled je k nezaplacení.

Teď už je však čas opustit turistické tichomořské destinace Spojených států amerických a důkladně si prohlédnout další samostatné republiky, které se v Mikronésii nacházejí.

První samostatnou republiku tohoto regionu námi navštívenou jsou **Marshallovy ostrovy**. Hned při pasové kontrole si všimáme toho, že samostatnost této ostrovní republiky udělily Spojené státy americké již v roce 1986, třebaže poručenské území OSN bylo ukončeno až v roce 1990. Sofistikovaný systém čtení pasů věnoval lidu Marshallových ostrovů lid Spojených států amerických. Trochu mi to připomíná fráze z dob socialistického Československa. Důležité je však to, že pohraničnick našel v seznamu Českou republiku, a proto nám zdarma uděluje vízum, a my můžeme oficiálně vstoupit.

Ubytovacích kapacit na hlavním atolu Majuro je poskrovnu a Zuzu stálo mnoho úsilí, aby vykorespondovala ucházející ubytování. Hotelový minibus nás odvezl z letiště rovnou do hotelu. Jelikož se setmělo, rádi bychom se již ubytovali. Hotel je téměř prázdný, což je pro nás výhodou. Zuzá po konzultaci s námi objednala dva levné pokoje. Když však vidíme, co nás čeká: jedna širší postel s jedním povlečením, švábi a absence okna, rozhodujeme se připlatit si malý obnos a získáváme velké pokoje s dvěma postelemi, obrovskou koupelnou a nezbytným švábem. Jak nám dával každodenně najevo, nebyl z našeho přistěhování vůbec nadšený.

Na Majuro je odlišný způsob využití internetu. Funguje tu pouze bezdrátový internet, který si musíme formou karty předplatit. Nejedná se o nepřekonatelnou výši, ale karta je pouze na 50 minut čistého připojení. Takže si musíme hlídat, abychom se vždy odhlásili. Přesto za tři dny spotřebujeme 5 karet, a to hlavně já, abych mohl nahrávat fotky a příspěvky na [blog Hedvábné stezky](#).

Majuro je klasickým atolem, který se skládá z mnoha ostrůvků tvořící prstenec kolem vnitřní laguny, a kdy z jedné strany doráží na úzký pruh pevniny Tichý oceán a z druhé strany omývají pobřeží jemné vlnky laguny. Při prohlídce hlavního města, které se skládá ze tří městských částí, nacházíme poštu, místní muzeum i vládní budovy. Na to, že se jedná o úzký pruh souše, je zde poměrně slušná dvouproutá silnice a silný dopravní ruch. K cestám využíváme taxi i levnější sběrné mikrobusesy.

Celé trojměstí působí zanedbaným a špinavým dojmem. Turistická infrastruktura je ještě v plenkách. První částí trojměstí, kam jsme přijeli, je Delap. Zde se nacházejí vládní budovy a uprostřed silnice je veřejné osvětlení.

Jak zjišťujeme večer, je funkční. Pro cestovatele je zajímavější druhá část, která se nazývá Uliga. Zde se nacházejí obchody, asijské restaurace, přístav a turistická kancelář. Třetí zbývající město Djarrit jsme nenavštívili, neboť je převážně rezidenční částí se školami.

Abychom si užili tropického tichomořského ráje, objednali jsme si rychlý člun, který nás převezl přes lagunu na klidný tichý ostrov Eneko atolu Majuro. Při plavbě jsme si uvědomili, jak je atol rozlehlý, neboť plavba z východu na západ trvala více než hodinu. Pavel během plavby sledoval, jak se mu

přibližují a zároveň vzdalují kešky. V celé republice jsou pouze tři a Pavel nezvládl odlovit ani jednu.

Člun se až na pobřežní pláž nedostane, zastavil u mola, kde je třeba přestoupit na přívoz s nižším ponorem. A abychom si pobyt na Eneku zasloužili, musíme zapojit vlastní svaly a pomocí slizkého lana se přitáhnout na pláž. Vynaložená námaha však za to stojí. Pláž má jemný bílý písek posetý lasturami a mušličkami. S Pavlem ihned nasazujeme dýchací trubice a masky a mizíme do vody obdivovat krásu korálů a množství ryb.

Zuza s Milanem se vydávají na objevnou dobrodružnou cestu přes ostrov, aby po pár krocích dorazili k bouřlivému pobřeží, kde se setkávají s plnou dravostí Tichého oceánu. Zuza jen lituje, že se nemůže pořádně vykoupat v oceánu, ale vlny a ostrost korálů by ji notně poškodily bílou pleť.

Když si dosyta užijeme sladkého nicnedělání, vrátí se pro nás člun a my opět pomocí vlastních sil se na přívozu převezeme k němu a nalodíme se. Po návratu na hlavní ostrov nacházíme zelenou budovu, která je radnicí vzdáleného atolu Bikini. Ten je nechvalně proslulý tím, že si z něho Američané udělali jadernou střelnici. Domorodce přesídlili před pokusy na hlavní atol, ale nevraživost k Američanům stále přetrvává. A to i přesto, že Spojené státy americké odškodnily obyvatele Marshallových ostrovů a přivedly je k samostatnosti. I nadále plynou štědré americké dolary, které jsou legálním platidlem, za pronájem americké vojenské základny na největším atolu světa Kwajaleinu, který je součástí Marshallových ostrovů. Všechny lety na Majuro i z Majura zde mají mezipřistání, neboť je zde velký pohyb amerických vojáků. Američané na raketové základně testují mezikontinentální balistické rakety. Nadále zde probíhá i vesmírný výzkum, neboť je tu umístěn malý kosmodrom. Nikdy tu však nebyly testovány jaderné zbraně, proto je možné zde nadále působit a žít. Nepodařilo se mi zjistit, zda by bylo možné z letadla vystoupit a prohlédnout si základnu. Když jsme však nad atolem zakroužili, pojal jsem přesvědčení, že by se mi na vojenské základně nelíbilo. Později zjišťuji, že návštěva tohoto atolu je povolena pouze obchodníkům. Cestovatelé nemají vstup umožněn.

Poštovní služby zajišťuje nejen na Marshallových ostrovech, ale i v Mikronésii a na Palau USPS, což je americká pošta. Aby zdání samostatnosti však bylo úplné, vydávají tyto země vlastní poštovní známky. Dokonce na poštách, kde jsme si dávali pohlednice se známkami orazítkovat, používají vlastní razítka. Cena za poštovní službu je však shodná s cenou ve Spojených státech amerických. Jaké bylo naše rozladění, když krásná kulatá razítka z těchto exotických destinací byla přeražena automatickým razítkovačem havajské pošty v Honolulu, ale to jsme zjistili až po návratu do vlasti.

Federativní státy Mikronésie jsou naší další zastávkou. Tato federativní republika se skládá ze čtyř ostrovních celků: Kosrae, Pohnpei, Chuuk a Yap. V našem hledáčku je hlavní ostrov Pohnpei, na kterém se nachází bývalé hlavní město Kolonia i současné hlavní město Palikir.

Hlavní město je spíše shlukem vládních a prezidentských budov. Nedaleko Palikiru sídlí jediné velvyslanectví, a to Čínské lidové republiky. Ostatní velvyslanectví se nacházejí v přístavním a vlastně jediném městě ostrova Pohnpei, a to v Kolonii. V Kolonii jsme se ubytovali i my. Zuza vybrala hotel, ze kterého je krásný výhled na typickou siluetu ostrova,

kteřou je skála Sokehs. Hotel nám připravil nepříjemnost v podobě nepřijímání kreditních karet. Za služby se dá platit pouze hotově, naštěstí s sebou máme Pavla, který disponuje značnou hotovostí a nespolehá se pouze na virtuální peníze. Další výhodou pro Pavla bylo i to, že si stačil nakoupit americké dolary před zásahem České národní banky, takže je měl o korunu levnější.

Mikronésie nám přišla nejchudší zemí našeho letošního putování. Poznalo se to nejen na stavbách, stavu komunikací, ale i na všudypřítomném stavu rozkladu čehokoliv. I turistická infrastruktura je v plenkách. Přesto jsme si i zde půjčili auto, abychom mohli poznat celou krásu ostrova. Kolem ostrova vede asfaltová silnice a vnitrozemí je téměř neprostupné.

Největší atraktivitou je Nan Madol. To byl jeden z důvodů, proč jsme si z Mikronésie zvolili k pobytu ostrov Pohnpei. Nan Madol jsou ruiny kamenného města, které se rozkládalo na 92 ostrůvcích v jihovýchodní části ostrova. Proto také získaly přídvisko Benátky Mikronésie. Komplex zabírá téměř 20 km² a je nemožné si ho zcela prohlédnout. Město ještě fungovalo v roce 1500 jako obřadní a politické středisko. My jsme si nepůjčili žádnou loďku, abychom proplouvali po kanálech. Autem jsme zajeli na neoznačené parkoviště pro maximálně dvě auta. Zaplatili jsme za použití cesty pralesem, pak jsme zaplatili za průchod domorodým domem, kde jsme se poznali zblízka s Mikronésany a jejich domácími zvířaty, a pak už jsme postupovali prošlapanou stezkou pralesem. Moc milá paní v turistickém úřadu v Kolonii nám doporučila, abychom si s sebou vzali boty do vody a zkontrolovala, zda nebude příliv. Po pár metrech jsme ji museli na dálku děkovat, neboť pralesní stezka se změnila v zalité chodníčky a mostky. Na konci cesty jsme opět zaplatili za prohlídku Nan Madolu, naštěstí jsme na to byli upozorněni, tak nám placení nečinilo obtíže.

Že je třeba za všechny návštěvy turistických lákadel zaplatit, jsme poznali na vlastní kůži při dalších zastávkách. Musím napsat, že vstupné do těchto lokalit je centrálně stanoveno na 3 americké dolary za osobu. Tedy pokud nejste domorodec. Při té šťastné chudobě vůkol jsme s tím opravdu neměli problém. Všechny cíle jsou značené, popř. vás k nim děti dovedou. Takto jsme viděli nádherný vodopád, který nás všechny zlákal ke koupání. Na vlastní kůži jsem naznal, že romanticky vyhlížející vodopádová sprcha není až tak romantická, neboť síla vody je značná.

Další zastávkou našeho putování ostrovem Pohnpei byla skála s petroglyfy. Naneštěstí byly petroglyfy málo výrazné, ale ochotné děti nám rády ukázaly, kde se jejich kulturní dědictví nalézá. Na další informace byly skoupé, přestože se chovaly přátelsky. Nakonec jsme děti odměnili za jejich provázení a přitom jsme zapomněli zaplatit vstupní poplatek. Což se nakonec odbylo mávnutím domorodé ženy. Tak snad jsme rodinu, která se o místo stará, nepřipravili o živobytí. Osobně se domnívám, že zde nikdo nemůže spoléhat na příjmy z turistického ruchu, neboť cestovatelů je zde opravdu poskrovnu. Je to takový zapomenutý ráj. Vždyť tu nejsou ani vojenské základny a žádný náznak volného svazku se Spojenými státy americkými, který byl podmínkou udělení samostatnosti.

Rok se s rokem sešel a já jsem tentokrát své narozeniny oslavil na Pohnpei. Zuza, Milan a Pavel mi nachystali pěkné překvapení v podobě nádherné a moc dobré večeře v prvotřídní restauraci (na místní poměry) na vysokém skalisku s výhledem na Sokehs, Kolonii a letiště. Večeříte-li s kamarády v tropech výbornou rybu (jak Zuza rychle říkala: „Rybka, rybka, rybka!“), sledujete přitom západ slunce a užíváte si neposkvrněného ráje, tak vám ani nepřijde, že stárnete. Zuzin slogan o rybě byl celkem frekventovaný, neboť já i Milan jsme milovníci ryb a mořských plodů. Zvláště když všechna ostatní masa umí pouze osmažit v trojobalu. Měl jsem celý pobyt na Pohnpei chuť na grilované či pečené kuře. Kdykoliv jsem si zvolil kuře k jídlu, dostal jsem kuře smažené. Jednou s kostí, podruhé jako řízek a potřetí jako řízek nakrájený na proužky. Počtvrté jsem si kuře již neobjednal.

Již jsem se zmínil, že jsme si vypůjčili auto. Abych si od řízení odpočinul a mohl se i při vyjíždkách kochat ostrovními krásami, vystřídala mě za volantem obětavá Zuza. Já jsem od Pavla převzal mapu a ustanovil se navigátorem. Zuzu jsme převážně škádlili hláškami typu Zuza za volantem, auto bez řidiče, ale Zuza nám to sportovně vracela, když se přehnaně kochala krásami ostrova, nebo když se snažila přejet domácí zvířata či školou povinnou mládež. Naštěstí odřídila vše bezproblémově. To se však nedá říci o mých navigačních schopnostech. Že si spletu hned ze začátku hlavní okružní silnici s úzkou asfaltkou, která se ztrácí v hlubině nekonečného pralesa, je celkem pochopitelné. Zvláště když rozdíl je pouze v pár metrech šíře asfaltového koberce. Ale že jsem nedokázal zakalkulovat do mapy naší cestovní rychlost, kterou to Zuza po ostrově pádila, to už považuji za hrubou chybu. Naprosto neskrývaně jsem projevoval své překvapení, když jsme se ocitli na druhé straně ostrova a já přitom v mapě měl prst téměř na výchozím bodu. Také by se dalo napsat, že Zuza řídila podle pravidel, tj. jed' a nikoho nepřejed', a já jen nepočítal s tak malou rozlohou ostrova. I když 346 km² je poměrně velká plocha, když to srovnám s atolem Majuro, popřípadě s nejmenším členem Evropské unie, kterým je Malta se svými 316 km².

Hlubokým zážitkem však pro mne bylo setkání s mladými tanečnicemi, které na rytmy populárních písní tančily tradiční tichomořské tanečky. To je má milá vzpomínka na Mikronésii.

Poslední zastávkou bylo **Palau**, nejmladší republika regionu, která letos oslaví teprve 20 let samostatnosti. I ona je ve volném svazku se Spojenými státy americkými. Palau je relativně bohatou zemí, neboť má nulový zahraniční dluh. Ekologické smýšlení obyvatel Palau se projevuje v tom, že při doletu vedle nezbytné odletové taxy platíte i tzv. zelenou daň. Zde se zaměřují na movité turisty, kteří chtějí objevovat podmořskou krásu. Naše skupina nepatří mezi movité cestovatele, ale dopřát si pár dní v přírodním skvostu Mikronésie jsme si dovolit mohli.

Největším městem, a vlastně opět jediným, je bývalé hlavní město Koror, kde se nacházejí zastupitelské úřady, pošta, obchody atp. Je to kulturní a společenské centrum země. Hlavním městem je Ngerulmud, který se nachází v kraji Melekeok. Někdy se pro hlavní město užívá název celého kraje. Ngerulmud není městem v pravém slova smyslu. Jsou to vzájemně propojené tři budovy Nejvyššího soudu, Prezidentského paláce a vlády. Tudiž ještě menší a pitoresknější než Palikir. Aspoň že jsou to honosné budovy připomínající americký Kapitol. Zblízka mě to velice zklamalo, neboť to, co vypadá jako mramor, je nějaký sádrokartón a plast. Ale dominantna návrší to je. O tom není pochyb.

Ale krása Palau je ukryta v přírodě. Pokud si našetříte dostatek amerických dolarů, kterými se zde platí, můžete podniknout výlet do turistické oblasti Rock Islands. Samotný výlet organizovaný místní cestovkou není tak drahý, ale prodraží se správní poplatky za vstup do rezervace. My jsme však peněz nelitovali a celodenní lodní výlet si řádně užili. Plavali jsme v brakickém jezírku s nežahavými medúzami. Ty jsou tak populární, že se dostaly i na výstupní razítko Palau, které jsme při odletu do svých pasů obdrželi. Dalším úchvatným zážitkem bylo potápění k zévám obrovským. Ty jsou největšími žijícími mlži planety. Jsou velmi ohroženým druhem, ale na Palau se jim stále daří. Korálové rybky jsou tady tak drzé, že se vůbec nestydí, a klidně vás odobávají. K dalším povinným zastávkám patří zátoka Milky Way, kde na dně je velmi mazlavé bahno, které má prokázané léčebné účinky.

A jak zakončit stylově náš druhý pobyt v Tichomoří? Rozhodně nedělním brunchem, který byl prvotřídní, a potom odpočinkem na pláži a pobytem v hotelovém venkovním bazénu. Vymezená doba výpravy se chýlí ke konci. Zbývá už jen zabalit kufry, pořádně napěchovat ten Zuzin a po půlnoci se nechat odvézt na letiště. Opouštíme krásný rajský kout Země a před námi jsou dva lety. Nejdříve dosedáme v chladném lednovém Soulu, kde vyčkáme pár hodin na přímý let do Prahy. Lehký sněhový poprašek nad Sibiří se drží, ale evropská část Ruska je bez sněhu a přeletem polsko-české hranice se noříme do neprohlédnutelné oblačnosti. Čeští celníci mají namátkovou kontrolu a rentgenují nám zavazadla. Když zjistí, že nevezeme žádné přírodniny, vpouštějí nás domů. Tím se definitivně uzavírá naše druhá expedice do Tichomoří.